

ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ЕКОЛОГІЧНОГО ТУРИЗМУ

Дмитро Петришин

аспірант, викладач кафедри економіки та менеджменту

*Львівський державний університет фізичної культури
імені Івана Боберського (Україна)*

Процес інвестування ресурсів у туристично-рекреаційну галузь має свої специфічні підходи. Характерними ознаками процесу інвестування є наступне [2, с. 7]: процес інвестування у цю галузь повинен містити зовнішнє та внутрішнє територіальне середовище, у якому розвивається галузь туризму та рекреації; цільові інвестиції мають бути направлені на виконання завдань, що аоходять від мети сталого розвитку туризму і рекреації як системного утворення.

Водночас особливу увагу слід виділити управлінню зовнішніми зв'язками, їх активізації, пошуку джерел інвестиційних ресурсів як залучених іззовні, так і власних; в умовах високого рівня пов'язаності елементів туризму і рекреації як системи інвестиції повинні бути комплексними, а не вибірковими і охоплювати всі життєзабезпечувальні елементи інфраструктури галузі; інвестиційні процеси мають бути неперервними відповідно до об'єктивних чинників, таких як: зміна потреб туристів та рекреантів, моральне та фізичне зношення елементів інфраструктури туристично-рекреаційної сфери та необхідності розширеного відтворення останньої; інвестиційний процес повинен випереджувати потреби туристів та рекреантів, а також вихід з ладу будь-якого елемента інфраструктури, здатного порушити функціонування всієї системи, що потребує створення певних резервів; інвестиції мають бути сфокусовані на тих елементах та їхніх властивостях, які дають найбільш позитивний синергетичний ефект.

По-перше, є неефективним моніторинг за дотримання вимог природоохоронного законодавства та режимів територій. По-друге, не створено належної методичної бази, що регламентує здійснення природоохоронних заходів. По-третє, не забезпечено належного фінансування національних природних парків. Таким чином, розв'язання цих питань потребує єдиного підходу, а також координації діяльності органів влади та місцевого населення.

Упровадження політики, спрямованої на поліпшення розвитку туризму, передбачає певний план дій, послідовність заходів. Для цього доцільно використовувати програмно-цільовий метод, який передбачає формулювання мети,

визначення фінансових, організаційних, інформаційних засобів їх досягнення і реалізування у формі розроблення цільових програм державного рівня [1].

Розв'язання проблем, пов'язаних із упровадженням екологічного туризму, за допомогою програмно-цільового методу підвищує ефективність державного регулювання розвитку та підтримки національних природних парків, галузей і верств населення. Ефективність застосування програмно-цільового підходу в управлінні економікою підтверджено світовим досвідом [3]. Водночас завданням є встановлення чітких критеріїв аналізу потенціалу розвитку екологічного туризму. Це важливо через те, що такі чіткі межі дають змогу як державі, так і місцевому населенню брати участь у процесі розроблення та впровадження екологічного туризму в регіонах. За відсутності таких критеріїв є надзвичайно ускладнені можливості для здійснення об'єктивного моніторингу та оцінювання діяльності різних суб'єктів із розвитку екологічного туризму в Україні.

Питання регулювання впровадження та контролю програм розвитку екологічного туризму належать до компетенції центральних державних органів, а на регіональному рівні вони можуть бути лише доповнені відповідно до місцевих умов і потреб.

Основою економічно ефективного та екологічно збалансованого розвитку територій національних природних парків, а також прилеглих територій має стати упровадження нових екологічно безпечних видів господарської діяльності, які повинні бути соціально орієнтованими.

У нашому випадку концептуальні положення державної цільової програми, які розробляють для розвитку екологічного туризму, мають ознаки кожного рівня. Наприклад, вони містять в собі ознаки як екологічних, так і економіко-правових аспектів на загальнодержавному рівні. Водночас, на інфраструктурному рівні виявляються ознаки проектів охорони довкілля та розвитку туризму через те, що, екологічний туризм перебуває на межі двох наук: екології та туризму. Навіть більше, згідно з сучасними реформами децентралізації влади, доцільно перенести регуляторне навантаження на регіональний рівень, оскільки держава не в змозі моніторити процеси повною мірою.

Список використаних джерел

1. «Про державні цільові програми» Закон України від 18.03.2004 р. № 1621-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1621-15>

2. Боголюбов В. С. Экономическая оценка инвестиций в развитие туризма: учебное пособие / В. С. Боголюбов, С. А. Быстров, С. А. Боголюбова. – М. : Издательский центр «Академия», 2009. – 272 с.

3. World Tourism Organization (UNWTO), World Tourism Barometer, Volume 13, 2015 [Electronic resource]. – Access mode: https://wolfganghthome.files.wordpress.com/2015/02/unwto_barom15_01_january.pdf